
KAIKILLE TYÖTÄTEKEVILLE, KAIKILLE PIETARIN TYÖLÄISILLE JA SOTILAILLE⁴⁵

Toverit!

Venäjä elää raskaita päiviä.

Lukemattomia uhreja niellyt kolmivuotinen sota on saattanut maan näännnyksiin.

Sekasorto kulkulaitoksessa ja rappiotila elintarvikeasioissa uhkaavat joukkomittaisella nälänhädällä.

Teollisuuden rappiotila ja tehtaiden pysähtyminen horjuttavat kansantalouden perustuksia.

Mutta sota jatkuu yhä kärjistäen yleistä pulaa ja saattaen maan täydelliseen rappiotilaan.

Väliaikainen hallitus, jonka piti „pelastaa“ maa, on osoittautunut kykenemättömäksi täyttämään tehtävänsä. Enemmänkin, se on entistä enemmän sotkenut asiaa aloittamalla hyökkäyksen rintamalla ja pitkittämällä siten sotaa, maassa vallitsevan yleisen pulan perussyötä.

Seurauksena on hallitusvallan täydellisen epävakaisuuden tila, vallan pula ja luhistuminen, josta kaikki huutavat, mutta jota vastaan ei ryhdytä mihinkään vakaviin toimenpiteisiin.

Kadettien eroaminen hallituksesta paljasti vieläkin kerran kokoomusministeristön koko keinotekoisuuden ja elinkyvyttömyyden.

Ja sotajoukkojemme perääntyminen rintamalla niiden tunnetun hyökkäyksen jälkeen, mikä paljasti hyökkäyspolitiikan koko turmiollisuuden, saattoi pulan äärimmäiseen huippuunsa, horjutti lopullisesti hallitusvallan arvovallan ja riisti siltä sekä „kotimaisen“ että „liittolaismaiden“ porvariston luoton.

Muodostui kriitillinen tilanne.

Vallankumouksen „pelastajien“ edessä oli kaksi tietä.

Joko sodan jatkaminen ja „hyökkääminen“ edelleen, ja silloin on kiertämätöntä vallan luovuttaminen vastavallankumoukselliselle porvaristolle, jotta voitaisiin hankkia rahaa sisäisten ja ulkomaisten lainojen avulla, sillä muussa tapauksessa porvaristo ei menisi hallitukseen, sisäisestä lainasta ei tulisi mitään, Englanti ja Amerikka kieltäytyisivät antamasta luottoa, ja maan „pelastaminen“ tällaisessa tapauksessa merkitsee sotamenojen peittämistä työläisten ja talonpoikain kustannuksella imperialismiin venäläisten ja „liittolaismaiden“ haikalujen mieliksi.

Tai vallan siirtäminen työläisten ja vähäväkisten talonpoikien käsiin, demokraattisten rauhanehtojen julistaminen ja sodan lopettaminen, jotta vallankumousta edelleen viemällä voitaisiin antaa maat talonpojille, järjestää työväenvalvonta teollisuudessa ja saattaa rappiotilaan joutunut kansantalous järjestykseen kapitalistien ja tilanherrojen voittojen kustannuksella.

Ensimmäinen tie johtaa omistavien luokkien vallan lujittumiseen työtätekevien yli ja Venäjän muuttamiseen Englannin, Amerikan ja Ranskan siirtomaaksi.

Toinen tie aloittaa työväen vallankumouksen aikakauden Euroopassa, repii rikki Venäjää kietovat finanssipaulat, horjuttaa porvariston herruutta perustuksia myöten ja raivaa tietä Venäjän todelliselle vapautukselle.

Heinäkuun 3—4 päivän mielenosoitus oli sosialistisille puolueille esitetty työläis- ja sotamiesjoukkojen kehoitus lähteä kulkemaan toista tietä, vallankumouksen edelleen kehittämisen tietä.

Siinä on sen poliittinen sisältö ja mitä suurin historiallinen merkitys.

Mutta Väliaikainen hallitus sekä eserrien ja menshevikkien ministeripuolueet, jotka ammentavat voimansa sopimussyhistelmistä kadettiporvariston kanssa eivätkä työläisten ja talonpoikien vallankumouksellisista teoista, pitivät parempana ensimmäistä tietä — vastavallankumoukseen mukautumisen tietä.

Sen sijaan, että olisivat ojentaneet kätensä mielenosoittajille ja otettuaan vallan haltuunsa alkaneet yhdessä näiden kanssa taistelun „liittolaismaiden“ ja „kotimaista“ imperialistista porvaristoa vastaan vallankumouksen todellisen pelastamisen puolesta, ne solmivat liiton vastavallankumouksellisen porvariston kanssa ja suuntasivat aseensa mielenosoittajia vastaan, työläisiä ja sotilaita vastaan, usuttaen upseerikoululaiset ja kasakat näiden kimppuun.

Siten ne pettivät vallankumouksen ja avasivat ovet selko selälleen vastavallankumoukselle.

Ja elämän pohjalta nousi musta pohjasakka, joka peitti lokaan kaiken rehellisen ja jalon.

Kotitarkastuksia ja hävityksiä, vangitsemisia ja pieksemisiä, kidutuksia ja murhia, sanomalehtien ja järjestöjen lakkauttamista, työläisten aseistariisumista ja rykmenttien hajoittamista, Suomen eduskunnan hajallelaskeminen, vapauksien supistaminen ja kuolemanrangaistuksen saattaminen jälleen voimaan, pogromimiesten ja vastavakoilijain riehunta, valhe ja iljettävä parjaus, joka kaikki tapahtuu eserrien ja menshevikkien vaitelialla suostumuksella, — sellaisia ovat vastavallankumouksen ensimmäiset askeleet.

Liittoutuneet ja venäläiset imperialistit yhdessä kadettipuolueen kanssa, ylin päällystö yhdessä upseerikoululaisten, kasakkain ja vastavakoilijain kanssa — siinä ne ovat, vastavallankumouksen voimat.

Noiden ryhmien sanelun mukaan laaditaan Väliaikaisen hallituksen jäsenluettelot, ja ministerit ilmestyvät ja katoavat kuin marionettinuket.

Noiden ryhmien käskystä tapahtuu bolshevikkien ja Tshernovin luovutus, rykmenttien ja laivamiehistöjen puhdistus, ampumiset ja joukko-osastojen hajoittamiset rintamalla, Väliaikaisen hallituksen muuttaminen leikkikaluksi Kerenskin käsissä, Neuvostojen Toimeenpanevan keskuskomitean muuttaminen tuon leikkikalun pelkäksi lisäkkeeksi, „vallankumouksellisen demokratian“ häpeällinen kieltäytyminen oikeuksistaan ja velvollisuuksistaan, äskettäin lakkautetun tsaarin Duuman palauttaminen oikeuksiinsa.

Asia menee niin pitkälle, että Talvipalatsissa pidetyssä „historiallisessa neuvottelukokouksessa“⁴⁶ (hei-

näkuun 21 pnä) sovitaan (salaliitto!) aivan suoraan vallankumouksen nujertamisesta edelleen, mutta bolshevikkeja ei kutsuta neuvottelukokoukseen, koska pelätään heidän tekevän paljastuksia.

Ja edessä on luonnos „Moskovan neuvottelukokouksesta“, jossa he aikovat lopullisesti haudata verellä-hankitun vapauden...

Kaikkeen tuohon osallistuvat menshevikit ja eserät, jotka luovuttavat pelkurimaisesti aseman toisensa jälkeen, ruoskivat nöyrästi itseään ja omia järjestöjään, polkevat rikollisesti maahan vallankumouksen saavutuksia...

Demokratian „edustajat“ eivät ole vielä milloinkaan käyttäytyneet niin halpamaisesti kuin nyt, näinä historiallisina päivinä!

He eivät ole vielä milloinkaan langenneet niin suureen häpeään kuin nyt!

Tarvitseeko kaiken tämän jälkeen ihmetellä sitä, että vastavallankumous on tullut röyhkeäksi ja peittää lokaan kaiken rehellisen ja vallankumouksellisen?

Tarvitseeko tämän jälkeen ihmetellä sitä, että lahjotut palkkakätyrit ja pelkurimaiset parjaajat rohkenevat julkisesti „syyttää“ puolueemme johtajia „petoksesta“, että porvarillisten sanomalehtien kynäilijärosvot värittelevät häikäilemättä tuota „syytöstä“ ja niinsanottu prokuraattorivalta julkaisee avoimesti „Leninin jutun“ niinsanotun aineiston j.n.e.?

Ilmeisesti nuo herrat luulevat voivansa saada meidän rivimme epäjärjestykseen, kylvää keskuuteemme epäilyksiä ja hämmennystä sekä synnyttää epäluotamusta johtajiamme kohtaan.

Kurjat! He eivät tiedä, että meidän johtajiemme nimet eivät ole vielä milloinkaan olleet työväenluokalle niin kalliit ja läheiset kuin nyt, jolloin röyhkeäksi käynyt porvarillinen roistoväki tahraa heitä lokaan!

Lahjottavat! He eivät osaa edes arvatakaan, että mitä törkeämmin porvariston palkkakätyrit parhaavat, sitä enemmän työläiset pitävät johtajistaan, sitä rajattomampaa on heidän luottamuksensa näihin, sillä työläiset tietävät kokemuksestaan, että kun viholliset panettelevat proletariaatin johtajia, niin se on varma merkki siitä, että johtajat palvelevat rehellisesti proletariaattia.

Kunniattomien parhaajien häpeäleima — sellainen on meidän lahjamme teille, herrat Aleksinskit ja Burtsevit, Pereverzevit ja Dobronravovit. Ottakaa vastaan tuo häpeäleima lahjana Pietarin 32.000 järjestyneeltä työläiseltä, jotka ovat meidät valinneet, ja kantakaa sitä hautaan asti. Te olette sen ansainneet.

Ja te, herrat kapitalistit ja tilanherrat, pankkiirit ja keinottelijat, papit ja vastavakoilijat, kaikki te, jotka taotte kahleita kansoille, juhlitte liian aikaisin voittoa ja olette ryhtyneet liian aikaisin hautaamaan Venäjän Suurta Vallankumousta.

Vallankumous elää, ja se antaa vielä tietää itsestään, herrat haudankaivajat.

Sota ja rappiotila jatkuvat, eikä niiden aiheuttamia haavoja voida parantaa raakalaismaisilla rankaisutoimenpiteillä.

Vallankumouksen maanalaiset voimat ovat elossa, ja ne ahertavat uupumatta maan vallankumouksellistamiseksi.

Talonpojat eivät ole vielä saaneet maata. He tulevat taistelemaan, sillä he eivät voi elää ilman maata.

Työläiset eivät ole vielä saaneet aikaan omaa valvontaansa tehtaissa. He tulevat pyrkimään siihen, sillä teollisuuden rappiotila uhkaa heitä työttömyydellä.

Sotilaat ja matruusit tahdotaan sysätä taaksepäin, vanhaan kuriin. He tulevat taistelemaan vapauden puolesta, sillä he ovat ansainneet vapauden.

Ei, herrat vastavallankumoukselliset, vallankumous ei ole kuollut, se on vain kätkeytynyt rynnätäkseen uusia kannattajia koottuaan uudella voimalla vihollisia vastaan.

„Me elämme, meidän punainen veremme kiehuu käyttämättömien voimain tulesta!“⁴⁷

Ja siellä, Lännessä, Englannissa ja Saksassa, Ranskassa ja Itävallassa,—eikö sielläkin jo hulmua työväen vallankumouksen lippu, eikö sielläkin jo järjestettyä työväen ja sotilaiden edustajain Neuvostoja!

Tulee vielä taisteluja!

Tulee vielä voittoja!

Koko kysymys on siitä, että kohtaisimme lähenevät taistelut ansiokkaasti ja järjestyneesti.

Työläiset! Osaksenne on langennut Venäjän vallankumouksen johtajain kunnias tehtävä. Liittäkää joukot ympärillenne ja kootkaa ne puolueemme lipun alle. Muistakaa, että heinäkuun päivien vaikeina hetkinä, jolloin kansan viholliset ampuivat vallankumousta, bolshevikkien puolue oli ainoa, joka ei poistunut työläiskortteleista. Muistakaa, että noina vaikeina päivinä menshevikit ja eserrät olivat niiden leirissä, jotka löivät ja riisuiivat aseista työläisiä.

Rientäkää meidän lippumme alle, toverit!

Talonpojat! Teidän johtajanne eivät ole täyttäneet toiveitanne. He ovat lähteneet laahustamaan vastavallankumouksen perässä, ja te jätte ilman maata, sillä niin kauan, kun vastavallankumous on vallassa, te ette saa tilanherrojen maita. Työläiset ovat teidän ainoat uskolliset liittolaisenne. Vain liitossa heidän kanssaan te saatte hankituksi maata ja vapauden. Liittykää siis lujasti työläisten ympärille!

Sotilaat! Vallankumouksen voima on kansan ja sotilaiden liitossa. Ministerit tulevat ja menevät, mutta kansa jää. Olkaa siis aina kansan mukana ja taistelkaa sen riveissä!

Alas vastavallankumous!

Eläköön vallankumous!

Eläköön sosialismi ja kansojen veljeys!

Venäjän sosialidemokraattisen työväenpuolueen (bolshevikkien) yleiskaupunkilainen Pietarin konferenssi

„Rabotsht i Soldat“ № 2,
heinäkuun 24 pnä 1917